Saisiko olla kahvia eli hyytävä kertomus kahvikupin sydämestä

20.8.2021

-”Krhm!… On ollut nyt jo pidempään vähän sellaista kylmää… Niin tai oikeastaan lämmintäkö nyt on ollut…? Hrmh!… Huomiseksi on vissiin sadetta luvassa… Vai oliko se eiliseksi…? Koronaakin on viime aikoina ollut liikkeellä…”

Tunnistat varmasti tilanteen itsekin. Olen joutunut kylään! Se on luonnollisesti kamalaa epäsosiaaliselle erakkoluonteelleni. Kahvipöydässä kaikki mahdolliset keskusteluaiheet on jo kauan sitten läpikoluttu. Yksi kuppi kahvia on juotu. Lisää tekisi mieli, mutta ymmärtääkö emäntä tai isäntä kaataa sitä lisää? Ei ymmärrä. Enkä ymmärrä, miksi ei?

Katselen kahvikuppini pohjalle ja yritän keksiä jotakin puhuttavaa. Eikö lisää kahvia tulekaan? Pitäisikö minun vain vilkaista kelloa ja kiittää ja nousta pöydästä ja katkaista hiljaisuus ikävällä kliseellä: ”*ei, mutta kyllä meidän pitää nyt jo lähteä!*” ja kuulla sen jälkeen vielä ikävämpi klisee: ”*mihinkäs teillä kiire on, juurihan te tulitte? Ettehän te ole olleet kuin 15 minuuttia?*” Rannekelloa voi tuijottaa jonkin aikaa, mutta sen jälkeen pitäisi keksiä jokin uusi klisee, mutta se olisi jo kuluneen, sovinnaisen sanonnan [1] väkinäistä esittämistä ja sellainen ei voi parhaimmillaankaan muuta kuin korkeintaan tuottaa lisää kliseitä.

Jatkan kuppini pohjan tarkastelua. Pyörittelen kuppia kädessäni. Siellä se näköjään jälleen on, tuo ärsyttävä sydämenmuotoinen kuvio. Siellä se tyhjyyttään ammottavan kupin pohjalla irvistelee minulle. Eikö isäntäväki todellakaan tajua, että näen sen? Eivätkö he käsitä, että kuppini on tyhjä ja evääni syöty keskusteluaiheidenkin suhteen?

Kuva 1. Tyhjä kahvikuppi. Vai onko?

Laulaa luikauttaisinko kaikkien riemuksi laulun: ”*Saako täällä kahvia ja pullaa?*” En kehtaa. Sen sijaan yritän keskustella tai edes keksiä jotakin keskustelemista. Tarvitsen kipeästi lisää kahvia voidakseni kestää seuraavat hiljaiset, mutta sitäkin viipyilevämmät minuutit. Toivottavasti kukaan ei enää uudelleen lämmittele aihetta kylmästä ilmasta tai jäähdyttele tunnelmaa puhumalla lämpimästä ilmasta.

Voinko ottaa toisen pullan, vaikka kahvikuppini on tyhjä? En tietenkään voi. Tuijotan vain kuppini pohjalle. Keskustelunäänet ympärilläni häipyvät kuulumattomiin. Katson kupin pohjan kuviota ja se katsoo takaisin, suoraan kohti. Ikään kuin ilkkuen, pilkaten ja nöyryyttäen minua. Tuo kirottu tyhjän kahvikupin sydän. Mitä ihmettä? Sykkiikö se…?

Mistä on kyse? Miksi tuo kuvio sinne kupin pohjalle ilmestyy? Luultavasti kyse on kirouksesta. Itse en edes luule vaan tiedän sen. Mutta artikkelini loppuisi varsin lyhyeen, jos tyytyisin tähän ilmeiseen ja käytännössä uskottavimpaan selitykseen. Tästä on pakko kaivaa esille jotakin tieteellistä, edes näennäistä sellaista.

Selitys piilee valonsäteiden heijastumisessa kupin seinämistä.

[1] *klisee, ranskaksi cliché, tarkoittaa ”kulunut, sovinnainen sanonta” (”Uusi sivistyssanakirja”, Otava 1969)***Lue tästä koko artikkeli PDF-muodossa ja löydä selitys sydämenmuotoisen kuvion arvoitukselle.**

Juhani Paananen
Lehtori
SeAMK Tekniikka